

Explicació bíblica de les lectures de tots els diumenges i festes

Joan Ferrer, biblista

Des de la Santíssima Trinitat fins el diumenge 17 de durant l'any

Amb les solemnitats: Santis Peter i Pau, i Sant Jaume

Del 27 de maig al 26 de juliol de 2024

Ciclo A

CPL
Curs de Pastoral Litúrgica

1 lectura. Èxode 34,4b-6.8-9

Jo sóc el Senyor, Déu compassiu i benigne.

La Bíblia i el misteri de Déu són font d'alegria i de salvació quan entren en el corrent viu de la vida. La revelació del misteri de Déu –Trinitat d'amor de les persones divines– no pot pas ser una realitat reservada a uns especialistes que l'estudien i l'aprofundeixen, sinó que ha de formar part de la vida de les comunitats cristianes, com una realitat plena de força vital.

En el llibre de l'Èxode, que conté la gran epopeia de l'alliberament, obra de Déu que es comunica amb el seu poble a través del mitjancer Moisès, hi trobem que el poble alliberat rebutja el Senyor i es fa un vedell d'or. Sembla que la llibertat té un preu massa car. El Senyor,

però, davant d'aquest episodi crític, en què ha estat rebutjat per aquells qui ell havia salvat, es revela en dos aspectes de la seva manera de ser: el perdó i la justícia.

El primat sempre és el del perdó. La lògica racional del talió és superada per una altra mena de lògica divina: el nostre Déu és aquell qui és «fidel en l'amor». En uns versos que la lectura d'avui ha escapçat hi trobem que «mantinc el meu amor fins a un miler de generacions» (Èxode 34,7), mentre que la seva irritació sols dura «fins a la tercera i la quarta generació». El perdó de Déu allibera i recrea les persones com a «heretat» del Senyor.

2 lectura. 2 Corintis 13,11-13

La gràcia de Jesucrist, el Senyor, l'amor de Déu i el do de l'Esperit Sant.

El fragment que proclamem de la segona carta als cristians de Corint es troba en el context d'una crítica molt severa contra uns «superapòstols» que han qüestionat l'autoritat de Pau dient que no mostrava els senyals d'un apòstol. Pau, amb amarguesa, no es gloria dels seus miracles i visions sinó dels seus sofriments. Pau vol millorar la relació amb els corintis perquè entén que aquest fet té una justificació cristològica, basada en l'acció de Déu en Jesucrist. Els creients pertanyen a Crist i les relacions entre creients han de reflectir Aquell a qui pertanyen.

L'amor de Déu manifestat en Jesucrist demana un resposta de les persones creients. El do de la gràcia incondicional és una crida a «fer el bé» (2 Corintis 13,7) i això es manifesta en una vida de pau i amor dins de la comunitat: «Viviu en pau i ben avinguts».

La benedicció final és associada amb la Trinitat, però en un ordre diferent del que presentaran les fórmules trinitàries més tardanes: Crist, Déu, l'Esperit. Pau no vol oferir ensenyaments sobre la Trinitat sinó sobre els seus dons a les persones: gràcia, amor i experiència comunitària.

3 lectura. Joan 3,16-18

Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic.

El breu fragment de l'Evangeli segons Joan que llegim avui pertany a la història de Nicodem, fariseu i potser membre del Sanedrí, deixeble secret de Jesús, que el visitava de nit. La conversació és profundament teològica. La història té com a rerefons la constatació que una fe basada en els miracles que Jesús realitza és inadequada. Nicodem se sent impressionat pel que Jesús fa i reconeix que això és prova de la presència de Déu en ell. Nicodem pensa que la fe ve de sospesar l'evidència i tot seguit treure'n conclusions lògiques. No sembla que hagi de comportar responsabilitat o risc.

Nicodem viu en un món unidimensional on l'existència humana es viu en termes del seu propi poder, organitzada segons les normes i les recompenses que semblen plausibles, però que és immune al poder renovador de Déu. Aquesta mena de món és ben cert que deixa molt d'espai per a la religió –Nicodem n'és un bon representant–, però no deixa lloc per a l'Esperit, que porta a un món completament diferent, a una nova creació, a un món vulnerable a la força indòmita de Déu que és l'Esperit.

Déu actua d'una manera sorprenent

perquè és novetat absoluta: envia el seu Fill únic al món. Déu es troba a l'origen del moviment de la salvació en virtut del seu amor vertiginós. En el cor de tot, i de manera especial de la tasca de Jesús i del seu camí cap a la creu, hi ha Déu que estima el món.

L'amor de Déu és una realitat fundadora i absoluta. L'evangeli no suggereix cap mena de reciprocitat del món. L'amor té la precedència sobre tot i el Déu que estima té com a disseny exclusiu la salvació i la vida.

El do del Fill inclou tota la seva trajectòria en aquest món: la seva baixada, el ministeri en obres i paraules, la seva «elevació» i la seva presència continuada en el Defensor.

La perspectiva és absolutament positiva: les referències a la condemna i a la pèrdua serveixen per posar en relleu, per contrast, el caràcter absolut de l'aspecte positiu: la vida eterna i la salvació.

Per a Joan, la vida eterna i el judici de condemna no estan pas reservats per a la fi del temps, sinó que es realitzen en el present, des de la trobada amb Jesús. Creure és ja tenir vida.

JOAN FERRER

1 lectura. Deuteronomi 8,2-3.14b-16a

L'home viu de tota paraula que surt de la boca de Déu.

El Deuteronomi –el darrer llibre del Pentateuc– és una reflexió o un discurs de Moisès al poble just abans d'entrar a la Terra Promesa, on ell ja no arribarà. Conté una síntesi de la història de la salvació i de les lleis que han de regir la comunitat del poble d'Israel.

És fonamental en el fragment d'avui el verb «recordar». No es tracta d'una simple evocació d'uns fets ocorreguts en un passat més o menys llunyà sinó de fer present aquell passat com a oportunitat de salvació, de trobada amb Déu, que al llarg de la història no ha parat de fer obres prodigioses per al seu poble: la sortida d'Egipte, terra d'esclavatge; el pas a través del desert;

el do de l'aigua de la vida i de l'aliment del manà.

Els manaments que el poble d'Israel havia d'observar no tenien pas el valor d'una mena de llosa que cau sobre la persona creient, sinó que són la prova i el testimoni de la paraula viva de Déu, sempre present en la vida de cada persona. Qui observa el manament viu en diàleg permanent amb Déu, que parla a la vida de cada home i de cada dona.

És fonamental la referència al pa, que alimenta el cos; però és imprescindible no oblidar que la vida sols és possible a partir del diàleg constant amb «tota paraula que surt de la boca de Déu».

2 lectura. 1 Corintis 10,16-17

Formem un sol cos, ja que tots participem del mateix pa.

Aquest fragment de la primera carta de Pau als cristians de Corint forma part d'una secció en què debat si és lícit per als cristians menjar carn sacrificada als ídols. El tema ja havia estat plantejat en un fragment anterior de la carta (1 Corintis 8,1-13). Aquí no es tracta sols de saber si és lícit comprar al mercat i menjar carn d'animals sacrificats en honor dels ídols, sinó d'aclarir si el cristià pot participar en banquets rituals on se serveix carn procedent d'aquesta mena de sacrificis. La resposta de Pau és absolutament negativa, ja que això significaria acceptar el significat religi-

ós d'aquests convits rituals, cosa que voldria dir considerar que la idolatria és portadora de valor religiós. Això no és acceptable. El cristià sols pot compartir la taula de l'Eucaristia.

Aquest fragment de Pau té una enorme importància ja que és el primer testimoni per ordre cronològic del Nou Testament sobre un fet nuclear en la vida de l'Església: l'Eucaristia. Pau proclama que la copa beneïda és la sang de Crist i que el pa partit és el cos de Crist. Qui en beu i en menja hi entra en comunió vital i salvífica. L'Eucaristia,

d'altra banda, en ser pa i vi compartit, crea unió en la comunitat dels creients i els constitueix en un sol cos, que rep la

vida del seu Senyor, present en aquesta forma tan elemental per a la vida com és el pa i el vi.

3lectura. Joan 6,51-58 Qui menja aquest pa, viurà per sempre.

El capítol 6 de l'Evangeli segons Joan és dedicat al «pa de vida». En la secció anterior (Joan 6,35-47) Jesús es designa a si mateix com a pa de vida. Allí es planteja que els pares d'Israel, en el desert, van menjar el manà i van morir; en canvi Jesús afirma que ell és el «pa viu» i qui en menja «viurà per sempre».

El pa és la carn de Jesús. Aquesta revelació misteriosa de Jesús suscita una dificultat als seus oients jueus i Jesús respon explicitant el sentit de la seva afirmació. Jesús revela que va a morir per a la vida del món. La metàfora de la carn del Fill de l'home que ha de ser menjada i de la sang, que ha de ser beguda es refereix al misteri de la unió entre Jesús i les persones creients. La mort anunciada és la condició que s'ha de complir a fi que la unió sigui possible. Són unes paraules plenes de vocabulari sacramental de gran profunditat i bellesa.

Per «carn» no cal entendre la substància de l'organisme humà sinó a ell mateix en la seva condició mortal. Seria equivalent a la nostra «persona»; és la manera de la presència del Logos o Paraula de Déu entre nosaltres: aquí hi

ha el pensament del misteri de l'encarnació.

És molt probable que en un primer moment el verb «menjar» d'aquest fragment tingués metafòricament el sentit de «creure»; i, de manera anàloga, «beure» indica la mateixa adhesió de fe al misteri revelat. El misteri que s'ofereix aquí és el del «pa» en què s'ha convertit Jesús per al creient a través de la seva mort.

Amb l'ús de l'expressió «Fill de l'home», Jesús indica als seus interlocutors jueus que qui els parla no és d'aquesta creació, sinó que pertany al món de dalt, perquè el Fill de l'home és el qui està en comunicació permanent amb el cel (Joan 1,51) i que n'ha baixat per a ser «elevat» (Joan 3,14ss). En l'episodi evangèlic, els lectors són convidats a no limitar la seva mirada a la persona que tenen davant, sinó a elevar-la vers aquell qui domina els segles. L'acte de fe es dirigeix al Vivent que travessa la mort a fi de vèncer-la en aquells qui, sense ell, moririen, de la mateixa manera que van morir els pares.

JOAN FERRER

1 lectura: Jeremies 20,10-13

El Senyor salva el pobre dels qui volen fer-li mal.

Jeremies, al capítol anterior, ha anunciat la paraula del Senyor, una paraula, certament, de destrucció perquè el poble l'ha abandonat, ha preferit anar darrere d'altres déus i fins ha vessat sang innocent. Paixhur, fill d'un sacerdot i encarregat del temple, fa lligar i maltractar Jeremies: no pot consentir que el profeta predigui desgràcies, això no passarà. Amb tot, quan l'allibera, encara un cop, li anuncia desgràcies, fins l'anomena «terror de tots costats».

Jeremies es lamenta, després, davant el seu Senyor. En llegim un fragment avui. Se sent amenaçat de tots costats, és, en l'original, hebreu el nom que ha donat a Paixhur. Tanmateix el profeta confia en

Déu, és amb ell i el defensarà. Jeremies es mou entre aquesta confiança profunda, i la petició que el Senyor faci justícia i ell la pugui veure. El profeta, el just, no es pren la justícia per la seva mà, sap que hi ha Déu, i sols a Ell pertoca d'implantar-la.

I Jeremies convida a la lloança d'aquest Déu que salva la vida del pobre dels qui li volen mal. Tot i que en el text hebreu hi ha, ací, una cesura, és menor, i cal continuar la lectura uns versets més, fins al final del capítol. El text, però, és de nou una gran lamentació, terrible, amb contactes amb el llibre de Job. El profeta haurà de patir, encara, al llarg del llibre, diverses persecucions i incomprendiments.

2 lectura: Romans 5,12-15

El do no té comparació amb la caiguda.

L'home, ho expliquen els capítols 2 i 3 del llibre del Gènesi, podia menjar de tots els arbres del jardí de l'Edèn, excepte del del coneixement del bé i del mal, i és que conèixer el bé i el mal pertoca només a Déu. Si en menja, morirà.

Però la serp, el més astut de tots els animals creats, convenç la dona. L'enganya, fent-li creure que qui ha enganyat és el creador, explicant-li que menjant del fruit certament se'ls obriran els ulls i seran com Déu. L'home i la dona en mengen. I se'ls obren els ulls. I s'avergonyeixen de la seva nuesa. Sí, val la pena rellegir el relat antic

per capir millor el comentari fet per Pau.

En l'«Adam» primigeni la humanitat quedà ferida de mort. Tanmateix, Déu envià al món un nou «Adam». Ho féu per gràcia. Envià el seu fill Jesucrist. I amb el nou «Adam», per gràcia, repetim-ho, arribà la salvació de la mort, la justificació, la vida. La desobediència primera comportà la mort per a tots. La gràcia sobreabundant retornà la vida, atorgà la vida eterna, també per a tots. Déu no ha abandonat la humanitat després de la primera errada, el seu designi, des de sempre, ha estat de salvació.

3lectura: Mateu 10,26-33

No tingueu por dels qui maten només el cos.

A l'inici del capítol 10, Jesús envia els seus deixebles a predicar la bona nova i a guarir els malalts... Ho fa sabent que els envia con ovelles enmig de llops. I els recomana «no tenir por dels qui maten només el cos, més aviat se n'ha de tenir del qui pot fer que l'ànima i el cos es consumeixin a l'infern». I l'únic que pot fer-ho és Déu. Ara bé, els deixebles fins d'això no han de tenir por perquè, per a Déu, són de gran valor.

I l'evangelista Mateu ho posa en boca de Jesús obertament, però, també, veladament, fent recurs a textos de la tradició antiga. «Ni un sol ocell cau a terra si no ho permet el Pare, que té comptat el nombre dels cabells dels deixebles...». Pot passar desapercebut, però l'afirmació faria referència a tres fragments de l'Esriptura: «No caurà a terra ni un sol dels seus cabells».

Es diu de Jonatan, el poble el defensa davant del seu pare Saül: el jove els ha portat a la victòria contra els filisteus,

malgrat ha desobeït l'ordre de no menjar res donada pel pare perquè, certament, no l'havia sentit (1Sa 14,45). Es diu d'Absalom, el fill de David: una dona sàvia, cercada per Joab, aconsegueix, contant una paràbola, que el rei el perdoni, després que ha matat un seu germà (2Sa 14,11). Es diu, finalment, en la complicada història de successió en el tron, d'Adonies, també fill de David, que pretenia, en la vellesa del pare, accedir al poder: Salomó, el nou rei, el perdonarà (1Re 1,52).

En els tres episodis hi ha el perdó, i la promesa que ni un sol dels cabells de l'implicat caurà a terra. Si la història humana portava els pares, els germans, a perdonar i estalviar la vida, molt més el Pare del cel guardarà la vida dels deixebles estimats, enviats pel Fill a anunciar, de paraula i d'obra, la bona nova del regne. ¿No ho hem llegit, també, en la carta als Romans, que el disegni de Déu és de salvació?

OLGA NICOLAU

1 lectura: 2 Reis 4,8-11.14-16a

Aquest home de Déu és un sant.

Eliseu s'hostatja a casa d'una dona important. Ella l'ha convidat, sap que és un home de Déu, i li prepara lloc on quedar-se cada vegada que torni a passar per l'indret. La dona no té cap fill, i el seu marit és ja ancià. La possibilitat de tenir descendència, doncs, és cada vegada més llunyana.

El profeta se sent ben tractat i vol agrair-ho d'alguna manera a la dona. En els versets omesos en la lectura li demana què pot fer per ella. No necessita res, respon ella, viu enmig del seu poble, unes paraules amb reminiscències profètiques. No content, tanmateix, amb la negativa, consulta amb el seu criat Guihezi. D'ell és la proposta de donar-li

un fill. I crida la dona i li ho comunica: l'any vinent, per aquest temps, amanyagarà un fill.

El relat és semblant al d'uns altres personatges, anteriors. Abraham acull tres caminants a la seva tenda vora Mambré, acull el Senyor mateix. I li és promès un fill, un fill nascut de Sara.

El poble a l'exili, Abraham, la dona, es veuen ja morts, sense un futur, sense un fill que succeeixi i rebí les promeses. Déu, però, se'n compadeix, no vol la mort del poble, i li dóna el fill anhelat.

Els versets següents també tenen punts de contacte amb la història del patriarca. Qui s'animi... que ho llegeixi i hi pensi.

2 lectura: Romans 6,3-4.8-11

Pel baptisme hem estat sepultats en Crist, per emprendre una nova vida.

La setmana passada llegíem, a la mateixa carta als Romans, com el do, la gràcia de Déu en Jesucrist, el nou «Adam», ha estat molt més sobreabundant que la caiguda primera, el pecat de l'«Adam» primigeni. Valdria la pena llegir tot el capítol sisè sencer, a més dels versets proclamats avui. Entre altres elements, les preguntes retòriques de Pau doten d'una gran força el seu raonament.

Després d'haver estat batejats en Jesucrist, de submergir-se en l'aigua del baptisme, és com si els creients s'haguessin submergit en la mateixa mort

de Crist. I tal com Israel després de passar el mar començà una nova vida, després del baptisme han iniciat, també ells, una nova vida. Sí, quan arriben a la mort última, compartiran també la resurrecció del fill, però ara, mentre viuen, han de fer-ho d'una manera nova, diferent.

No val considerar millor continuar vivint en el pecat perquè així sobreabundi la gràcia. A la gràcia rebuda s'hi ha de correspondre amb la vida. I la vida la viu la persona sencera, això és amb el cos. Per això, Pau, pot exhortar, en els

versets següents als llegits, a posar tot el cos, tota la persona, al servei de la justícia de Déu, i no al servei del pecat.

3lectura: Mateu 10,37-42

Qui no pren la seva creu, no és bo per venir amb mi.

Continuem la lectura de les instruccions de Jesús als deixebles al moment d'enviar-los a predicar, de paraula i d'obra, el Regne de Déu. Qui estima el pare o la mare més que a mi, no és digne de mi. ¿Què vol dir Jesús? ¿No s'han d'estimar el pare i la mare?

De fet, per tres vegades a la Torah es repeteix el manament d'honrar el pare i la mare (Ex 20,12; Lv 19,3; Dt 5,16), i en dues ocasions va lligat a una promesa de llarga vida. Igualment hi ha tres iteracions de la condemna a qui maleixi el pare o la mare (Ex 21,17; Lv 20,9; Dt 27,16). I, encara, un passatge, amb un bell final, del llibre del Siràcida convida a tenir cura dels pares en la seva vellesa (Sir 3,1-16).

¿Què vol dir Jesús? Sí, cal estimar, cal honorar el pare i la mare, això no ho contradiu. Tanmateix, si cal estimar els progenitors, més encara cal estimar-lo

La mort de Jesucrist ens obre la porta de la vida eterna, sí, però ja ara, ací, se'ns convida a menar una vida d'acord amb aquest do incomparable de gràcia.

a ell. Simplement que s'expressa d'una manera desconcertant per als oients per fer-los arribar millor el missatge.

I una nota sobre els darrers versets. Qui acull un profeta, qui acull un just... ¿Qui són el profeta i el just? D'una banda, són els qui desitjaren veure el que els deixebles veuen (Mt 13,17), són els pares en la fe, aquells qui han escrit sobre el messies i l'han esperat. ¿No estarà convidant a rellegir els textos antics, i acollir-los?

I la recompensa promesa als justos que rebran els qui els acullin... Mateu l'explica ja quasi al final del seu evangeli: els justos són els qui han visitat, han vestit, han donat de menjar i veure, al qui ho necessitava, i en ell al mateix messies. No ho sabien, però era així. I a aquests, el darrer dia, els pertocarà la vida eterna (Mt 25,31-46).

OLGA NICOLAU

1 lectura. Fets dels Apòstols 12,1-11

Mentre Pere era a la presó ben vigilant, la comunitat pregava.

L'Església neix forta, perquè és un fruit del poder de l'Esperit de Déu, però es troba perseguida per tota mena d'enemics: les autoritats religioses de Jerusalem; Saule, perseguidor zelós dels seguidors del Ressuscitat, i també per les autoritats polítiques. Aquí intervé Herodes Agripa I (que era un nét d'Herodes el Gran, el de la «persecució dels innocents»). L'any 41 –recordem que la Pasqua de Jesús s'ha de situar l'any 30–, l'emperador Claudi el nomenà rei de Judea. Aquest monarca persegueix i maltracta l'Església: Jaume, fill de Zebedeu i germà gran de Joan, va morir decapitat. Pere també va ser empresonat. La idea era poder-lo presentar davant del poble

jueu quan fos oportú per fer-li mal. Pere és alliberat miraculosament de la presó.

La història és transparent: el deixeble és cridat per un missatger del Senyor, que tot seguit el guia fora de la presó perquè continuï anunciant Crist i oferint-ne testimoni en la seva vida.

El deixeble, com el Mestre, travessa la galeria fosca del refús i de la persecució. Jaume morirà a espasa i Pere és encadenat i custodiat per soldats i sentinelles.

En aquest context l'Església és fonamental: «La comunitat pregava Déu per ell sense parar». És un testimoni de la força que prové de la relació confiada de les comunitats de creients amb Déu.

2 lectura. 2 Timoteu 4,6-8.17-18

Després de lluitar en aquest noble combat em mantinc fidel.

Les dues cartes dirigides a Timoteu i l'adreçada a Titus són conegudes amb el nom de «cartes pastorals». Probablement van ser redactades per un deixeble de Pau, que transmet dades reals de la vida i activitat de l'apòstol, però que escriu un temps després de la seva mort, quan les circumstàncies inicials de la vida de l'Església ja han començat a canviar.

En aquest comiat, Pau, que des del dia que el Ressuscitat el va cridar va respondre amb tota generositat gastant la vida al servei de la predicació de la salvació que Déu ha ofert a tota la humanitat per la mort en creu del seu Fill Jesús, veu

que el combat s'acaba i que la vida ha estat un sacrifici de culte al mateix Déu: com una libació, és a dir, un acte ritual que consisteix a vessar, damunt un altar, a terra o sobre la víctima d'un sacrifici, vi, mel, llet o algun altre líquid en honor de la divinitat.

Al final Pau s'adona que la força per a portar-ho tot a terme provenia del mateix Déu amb l'objectiu que el missatge de l'evangeli arribés a tots els pobles no jueus. Ha hagut de passar perills i penallitats de tota mena, però sap que el destí és el seu «Regne celestial», és a dir, Déu mateix.

3lectura. Mateu 16,13-19

Vós sou el Messies, el Fill de Déu viu.

Cesarea de Felip es troba a l'extrem sud de la serralada de l'Hermon, prop d'una de les principals fonts del riu Jordà. Allí Jesús pregunta dues coses: «¿Què diu la gent?» i «¿Qui diuen que és?». Són preguntes que a penes comprometen: simplement es tracta de repetir el que se sent a dir. La pregunta fonamental és la que s'adreça a «vosaltres». La qüestió exigeix una resposta compromesa.

L'Evangeli segons Mateu vincula la confessió de Pere sobre Jesús com a Messies i Fill de Déu amb la realitat de l'Església. La declaració de qui és Jesús té un significat especial per saber qui és l'Església. Pere apareix com a receptor d'una revelació i com a «pedra» sobre la qual l'Església és construïda.

L'Església s'arrela en la confessió de Jesús com a Messies, Fill de Déu. El que fa que Pere i l'Església siguin tan especials no és pas res que els sigui inherent –la seva brillantor o la seva fidelitat–; ben aviat es demostrarà que Pere ha entès ben poques coses quan el mateix Jesús l'ha d'anomenar «Satanàs». La seva singularitat prové de la confessió que Jesús els ha reclamat. L'esdeveniment

és una revelació divina: la lògica humana queda completament sobrepassada. Aquest coneixement sols pot venir com a do diví. L'Església confessant viu de pura gràcia. El seu caràcter únic deriva de Déu que li ha concedit una revelació que diu qui és Jesús.

L'Església es troba en un context de conflicte: l'Hades –el Reialme de la Mort– ocupa el lloc de l'oponent. Malgrat tot, la victòria està assegurada. L'Església no és un lloc de repòs, sinó una comunitat que viu en conflicte perquè la seva confessió del Crucificat i Ressuscitat serà presa com una amenaça pels qui tenen en mans el poder del món.

L'Església rep les claus del Regne del cel, que simbolitzen la victòria final sobre la mort. Les «claus» esdevenen armes de guerra en la lluita contra les forces de la mort, que són realment poderoses, però la mort no té accés al Regne, perquè allò que l'Església lligui, la mort no ho podrà deslligar. La mort està destinada a perdre, perquè l'Església posseeix l'arma decisiva.

JOAN FERRER

1 lectura. Zacaries 9,9-10

És bo i salvador, muntant humilment en un ase.

Zacaries és el penúltim llibre de la col·lecció dels dotze profetes menors. Aplega missatges profètics pronunciats en èpoques diverses. Els fragments que avui proclamem probablement són de principi del segle III abans de Crist, quan els grecs ja han arribat a Palestina. El profeta parla a Jerusalem i li anuncia la restauració del Regne de Déu, que comença amb el retorn del rei victoriós. L'alegria és immensa. És un rei just, humil i pacífic. Aquest aspecte és fonamental i es manifesta en la cavalcadura: és un ase, un animal humil, com el que usen els pagesos, en viu contrast amb l'arrogant cavall en què mun-

ten els militars. Dominarà sobre Israel –l'antic regne del nord, aquí anomenat Efraïm– i Judà –aquí designat pel nom de la capital, Jerusalem– i el seu territori s'estendrà del Mar Mort al Mediterrani, de l'Eufrates (el Gran Riu) fins al torrent d'Egipte (l'extrem del país), extensió ideal del regne d'Israel en temps de Salomó (1 Reis 5,1.4; Salm 72,8). La pau, do messiànic per excel·lència –recordem el poema d'Isaïes 9,5, on l'infant messiànic rep el títol de «príncep de pau», i Isaïes 11,6, en què els animals que sempre han estat enemics conviuran pacíficament guiats per un infant– regnarà en tot el seu territori.

2 lectura. Romans 8,9.11-13

L'Esperit de Déu habita en vosaltres.

Pau ha estat reflexionant sobre la relació entre l'evangeli de Jesucrist i l'ordre present dominat pel pecat i per la llei. En el capítol 8 de la carta als cristians de Roma, mira endavant vers el triomf final de Déu i assegura als creients que cap lluita no podrà separar-los de Déu.

Aquí Pau parla de dos tipus de persones: els qui viuen «segons les mires de la carn» i els qui viuen segons «les de l'esperit». Cal anar amb compte perquè aquests conceptes molt sovint han estat completament mal entesos. En el pensament de Pau no es tracta de dues parts diferents de la persona humana sinó de dues maneres de viure. Viure segons la carn no significa necessària-

ment viure una vida de golafreria, indolència o vanitat, al servei de les demandes del cos; sinó en una vida controlada pels valors d'un món que viu en revolta contra Déu. Aquí Pau no parla d'una llista de mals comportaments, sinó d'una mentalitat que s'obre camí en el món, al marge del reconeixement del Creador.

Aquesta forma de viure es contraposa a la vida segons l'Esperit. Pau no dóna les normes d'aquest tipus de vida. Sols hi fa al·lusions: viure segons l'Esperit que va ressuscitar Jesús d'entre els morts significa que el principi que guia la vida de les persones cristianes és l'Esperit, que dóna vida i pau.

L'Esperit sempre és l'Esperit de Déu: no és una possessió humana, sinó un do de Déu. Ni tan sols Jesús no es va aixecar ell mateix d'entre els morts, sinó que va ser ressuscitat per l'Esperit de

Déu; aleshores els cristians han d'entendre que no poden conquerir l'Esperit, perquè sempre serà un do de Déu poderós i sobirà.

3lectura. Mateu 11,25-30

Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats.

Aquest fragment de l'Evangeli segons Mateu conté la pregària de Jesús que tracta sobre el misteri de la revelació divina i conté una invitació a les persones cansades o desil·lusionades a venir a Jesús.

Jesús dona gràcies a Déu perquè ha revelat la veritat als infants, que aquí vol dir les persones marginades, els cobradors d'impostos i pecadors, els pobres. Jesús diu que ni la intel·ligència ni l'educació privilegiada no són avantatges per al coneixement de Déu. La revelació és una decisió de Déu, i la preferència divina és per als «infants». ¿Per què?

Jesús, qüestionat per Joan Baptista i rebutjat per la gent del seu país és conegut sols pel Pare. «Conèixer» en el pensament bíblic és molt més que un acte de percepció intel·lectual, perquè inclou aspectes d'elecció i intimitat. El Pare coneix el Fill i per raó d'aquesta elecció, el Fill coneix el Pare i així el pot manifestat a qui ell esculli.

Déu és conegut sols com a do de gràcia increïble. I Déu escull els «infants» perquè assumeixin el lloc del favor diví. Ells no tenen pretensions de coneixement; tot el que tenen és perquè algú els ho ha donat. Els «infants» són els qui permeten que Déu sigui Déu en els seus propis termes, aquells qui entenen que el Crucificat no és una pedra d'ensopec ni una follia.

L'evangeli acaba amb una invitació, que és el clímax de la pregària: senzillament invita els lectors –persones cansades i afeixugades– a ser deixebles. Això és suau i lleuger. És una oferta de repòs, que no és pas pura passivitat: es tracta de fer-se deixebles de Jesús. Cal, per tant, acceptar la crida. Això no és pas obediència a un codi de lleis externes sinó lleialtat a una persona, que és benèvola i humil de cor.

JOAN FERRER

1 lectura. Isaïes 55,10-11

La paraula que surt dels meus llavis: no tornarà infecunda.

Aquest fragment de la tercera part del llibre d'Isaïes conté un oracle brevíssim però preciós sobre el poder de la Paraula de Déu. El profeta parla als exiliats de Babilònia. Ja fa gairebé cinquanta anys que Jerusalem va ser destruïda i els exiliats ja s'han establert a la ciutat estrangera, alguns fins i tot amb una certa comoditat. Aleshores la veu del profeta anuncia una realitat nova, que trobem uns pocs versos abans del fragment que avui proclamem. Diu així: «Estigueu atents, veniu a mi. Escolteu-me i viureu! Pactaré amb vosaltres una aliança eterna, els favors irrevocables promesos a David» (Isaïes 55,3).

Déu sempre té previstes coses noves per al poble amb el qual ell ha establert una

aliança. La verificació de la determinació del Senyor és l'afirmació que la paraula de promesa del Senyor produeix resultats reals en la vida pública. Totes les paraules que el profeta ha adreçat als exiliats d'Israel estan fonamentades en la determinació absolutament fiable que és adreçada a la fe del poble.

El poder del Senyor aquí és vinculat a la pluja i a la neu. Ni l'una ni l'altra no són pas fantasmes sinó que són ben reals: poders que produeixen coses tangibles a la terra. El resultat és regular i digne de confiança: la terra és alimentada i la creació és sustentada. La Paraula de Déu és com aquestes realitats: causa un nou futur per al poble d'Israel exiliat.

2 lectura. Romans 8,18-23

Tot l'univers espera que es reveli la gloriificació dels fills de Déu.

Pau en el vers immediatament anterior al fragment que llegim avui diu que els creients, en virtut de la seva adopció com a fills de Déu, som «hereus de Déu i hereus amb Crist». Ja abans ha comparat la resurrecció de Jesús de la mort amb la resurrecció que espera també els creients. Aquí estableix que el fet de ser cohereus amb Crist porta a la conclusió que els creients també han de sofrir amb Crist.

El sofriment és una realitat present entre els creients i en la creació com a totalitat. Els humans causen molt de so-

friment, però poden capgirar aquestes formes de sofrència actuant-hi en contra, a partir de la confiança en Déu i de la solidaritat dels uns envers els altres; hi ha també un sofriment que prové de la mateixa mort. D'aquesta, cap ésser humà no en pot escapar.

En aquest passatge, però, afirma que la glòria que espera en el triomf final de Déu és tan poderosa que ni tan sols pot ser comparada amb el sofriment present.

Cal notar que Pau coneix molt bé el sofriment present, però insisteix en el

triomf final de Déu sobre aquest sofriment. No és pas doncs una fugida cap al futur. Pau posa èmfasi en la realitat del sofriment vinculant-lo amb el de la creació, que és tot el que ha estat fet,

tot el que no és Déu. De manera que tota la creació espera que Déu vingui a alliberar-la, que vingui a revelar-se als fills de Déu, a portar la redempció.

3lectura. Mateu 13,1-23

Una part caigué en terra bona i donà fruit.

L'Església sempre s'ha trobat davant el misteri de l'evangeli: ¿Per què hi ha persones que l'escolten i hi responen amb entusiasme, mentre que altres resten indiferents o fins i tot hostils? ¿Déu n'escull alguns per a ser oberts i receptius i a d'altres per a ser sords? ¿Hi ha persones que són totalment responsables del seu propi «escoltar»?

El misteri va preocupar els deixebles durant el ministeri de Jesús i va deixar perplexes les primeres comunitats durant l'època en què es van escriure els evangelis.

La paràbola i la interpretació que la segueix se centren en les audiències a les quals l'evangeli és proclamat: el seu rebuig categòric, la seva acceptació superficial o la seva resposta fructífera i entusiasmada. El comentari intermedi presenta la paradoxa de l'elecció divina i la responsabilitat personal: la tensió absoluta entre el do gratuït de la revelació divina i la necessitat d'una resposta humana.

Cal remarcar dues coses. En primer lloc, que la manera en què la interpre-

tació és lligada a la paràbola remarca l'impacte d'aquesta en els deixebles. L'audiència de la paràbola és «tota la gent». Tot seguit, però, l'audiència es redueix i els deixebles no demanen per aquesta paràbola en particular sinó pel sentit de les paràboles. La resposta és una interpretació al·legòrica de la paràbola que es dirigeix especialment a ells: «Escolteu, doncs, vosaltres què vol dir la paràbola del sembrador». Aquests «vosaltres» són els deixebles, no les multituds. Com a oients, als deixebles no se'ls permet el luxe d'asseure en una butaca per deliberar sobre la resposta que cal donar. El text clarament pregunta: ¿Com escoltes tu? ¿Quina mena de terreny ets? Es tracta de saber la teva pròpia qualitat en l'escolta de la paraula.

El segon element, que és fonamental, és l'extraordinària collita que, finalment, la paraula produirà. La certesa és incondicional, perquè l'obra de la sembra és de Déu mateix.

JOAN FERRER

1 lectura. Saviesa 12,13.16-19

La vostra força és font de justícia.

El llibre de la Saviesa, escrit amb tota probabilitat a Alexandria d'Egipte pocs anys abans del naixement de Jesús, és un llibre que pretén animar els jueus que viuen lluny de la terra d'Israel a perseverar en la fe i a romandre fidels a les tradicions dels pares en un ambient pagà molt hostil. Alhora pretén establir un diàleg entre la religió d'Israel i la cultura grega i atreure els pagans a la fe d'Israel.

El fragment que en llegim avui pertany a un context en què es reflexiona sobre el càstig moderat que Déu va infligir als cananeus, els antics habitants de la Terra Promesa pels crims que havien comès. Déu és el Senyor absolut de totes les criatures i no hi ha altre Déu

fora d'ell. Ningú, doncs, li pot demanar comptes de les seves accions en què harmonitza la justícia amb la misericòrdia, però atorgant sempre preferència a aquesta darrera. El seu senyoriu és el principi de la justícia i no es pot equivocar mai perquè totes les accions de l'home són transparents als seus ulls, però Déu estima les criatures perquè són seves i el seu senyoriu el fa ser compassiu. Sols amb dues classes de persones Déu fa ostentació del seu poder: amb els qui no hi creuen –com el faraó– i amb aquells qui, tot i reconèixer-lo, obren temeràriament. El poble de l'aliança sap que si algun dia actuen malament, Déu sempre li donarà lloc per al penediment.

2 lectura. Romans 8,26-27

Nosaltres no sabem com pregar: és l'Esperit, qui es posa en lloc nostre.

Aquest bocí de la carta de Pau als cristians de Roma comença amb una astoradora afirmació de feblesa. Els creients no han pas pogut fugir del món, ni tan sols saben com pregar de la manera que caldria que ho fessin. Sembla que Pau aquí no al·ludeix pas al fet que no sabessin quines paraules usar o bé com expressar les seves peticions. Més aviat sembla que té en ment una feblesa de caràcter més teològic, és a dir, que ni tan sols els creients no coneixen quina és la voluntat de Déu que ells han de

cercar en la seva pregària.

La segona part del text recorda que Déu sap què hi ha a la ment de l'Esperit i que l'Esperit intercedeix d'acord amb el voler de Déu. Malgrat la feblesa de la humanitat en el seu sentit d'aïllament de Déu i el seu anhel envers Déu, el que Pau transmet aquí és que hi ha una pregona interconnexió entre Déu, l'Esperit de Déu i les criatures de Déu.

3lectura. Mateu 13,24-43

Amb el Regne del cel passa com amb un gra de mostassa.

L'Evangeli segons Mateu tracta sempre de problemes humans pràctics, que afecten la vida de cada dia dels cristians i de les comunitats cristianes. La ira, el comportament sexual, el divorci, la hipocresia, els impostos... són temes que apareixen arreu.

La paràbola del jull entre el blat té un component molt quotidià. El jull és una planta de la família de les gramínies, amb espiga, que barrejada amb el blat pot produir intoxicacions.

En totes les comunitats hi ha persones que tenen idees clares sobre el que ha de ser l'Església i d'altres que són indiferents o que, aparentment, sols es mouen per interès propi.

La paràbola descriu aquesta barreja de bé i no-bé que hi ha a l'Església. Hi apareix un personatge nou: «algú que em vol mal», un enemic que ha sembrat males herbes entre el blat bo. La paràbola no debat pas el paper de l'enemic ni diu que no hauria d'existir sinó que se centra en dues respostes sobre els efectes de la seva obra. En primer lloc, veiem que els treballadors s'alarmen en adonar-se del jull que brota enmig del blat. Estan perplexos: ¿D'on pot provenir? Sembla que dubtin fins i tot de l'amo: ¿Ja era bona, la llavor? Quan saben que ha estat obra d'un enemic, aleshores volen intervenir de manera immediata: cal arrencar el jull a fi que la

collita sigui bona. És ben comprensible aquesta manera de pensar.

L'amo, en canvi, no sembla pas sorprès i demana dels treballadors que siguin pacients. No és pas que sigui indiferent. Ell sap exactament què cal fer: esperar el temps de la sega. Aquesta és l'única manera segura per assegurar que el blat no en sigui perjudicat.

La perspectiva és eclesial: la disciplina dins l'Església pot ser necessària, però la lliçó de la paràbola és que s'ha d'imposar una perspectiva de llarg abast, que deixi el judici darrer en mans del Jutge definitiu. La idea de purificar l'Església, encara que això, en aparença, podria conduir a una comunitat més forta, és posada en qüestió.

La idea final del judici sempre comporta una incertesa existencial: ¿A quina banda seré jo, quan es faci la tria definitiva?

La paràbola no elimina del tot l'ansietat creada per l'expectativa del judici, però empeny més enllà de la simple preocupació. Les dues paràboles menudes del gra de mostassa i del llevat dins la pasta manifesten la certesa d'un èxit esclatant del Regne que Jesús fa present amb la proclamació de les seves paràboles.

JOAN FERRER

1 lectura. Fets dels Apòstols 4,33; 5,12.27-33; 12,1b-2

El Déu dels nostres pares ressuscità Jesús.

La primera lectura d'avui es compon de diversos fragments: un vers d'un sumari de la vida de la comunitat primitiva a Jerusalem; uns fragments de l'activitat i la persecució que sofreixen els apòstols i una notícia sobre la mort de Jaume, germà de Joan i fill de Zebedeu, per ordre d'Herodes Agripa I –nét d'Herodes el Gran, el de la matança dels innocents, en temps del naixement de Jesús–. Aquest home, Herodes Agripa, havia estat nomenat rei de Judea per l'emperador romà Claudi i va intentar suprimir l'Església de Jerusalem.

L'activitat apostòlica és fonamental en la vida de l'Església: consisteix a donar tes-

timoni de la resurrecció de Jesús, que es veu confirmat per fets prodigiosos entre el poble, que mostren que l'obra apostòlica pertany a Déu.

Les autoritats amenacen els testimonis de la resurrecció, però la força de l'Esperit els omple de coratge per proclamar la veritat salvífica de l'evangeli: «El Déu dels nostres pares ressuscità Jesús... per concedir al poble d'Israel la conversió i el perdó del pecats». Això és una notícia d'una força irresistible, tot i que les autoritats puguin fer mal als testimonis de Jesús, com ara Jaume, de la mateixa manera que al Senyor Jesús, que el van matar «penjant-lo en un patíbul».

2 lectura. 2 Corintis 4,7-15

Aquell qui ressuscità Jesús, el Senyor, també ens ressuscitarà a nosaltres.

En el fragment anterior de la seva segona carta als cristians de Corint, Pau s'ha referit al ministeri apostòlic en termes de «glòria» i de «llum». Aquí el considera un «tresor»; però Pau immediatament sorprèn en afegir que els apòstols el porten «en gerres de terrissa». El ministeri apostòlic és gran –do de Déu–, però contrasta amb el suport humà que és molt fràgil i trencadís. La paradoxa que Pau vol posar de manifest és que és precisament en la fragilitat i debilitat humanes on es posa de manifest la força de Déu.

Els missatgers de l'evangeli han de saber que les seves limitacions, els seus

sofriments i aparents fracassos i, també, la seva mateixa mort física, són generadors de vida en bé d'ells mateixos i dels altres.

A partir de Jesús, la mort d'un és per a la vida dels altres. Pau, això ho ha constatat en moltes ocasions al llarg de la seva atzarosa vida d'apòstol, per això ho expressa d'aquesta manera apassionada.

Tot seguit aporta una citació de l'Escriptura treta del Salm 116,10: «Em sento ple de fe, i per això he parlat». El salmista proclama amb goig que Déu l'ha alliberat d'un perill greu. Això porta a Pau a proclamar la seva confiança ab-

solta, que prové de la força de Déu, que s'ha manifestat de manera porten-

tosa en la resurrecció de Jesús i que es farà present en la dels cristians.

3lectura. Mateu 20,20-28

Qui vulgui ser important entre vosaltres ha de ser el vostre servidor.

L'Evangeli segons Mateu ens confronta en aquest episodi amb una situació de falsa ambició contraposada amb el servei veritable. Davant la petició de la mare de Jaume i Joan, fills de Zebedeu, que són la segona parella de germans –després de Simó-Pere i Andreu– que van ser cridats per Jesús al seguiment, d'obtenir un lloc de preferència en el Regne, Jesús respon descoratjant qualsevol vanitat derivada de l'esperança de participar en la victòria de Déu i se centra en la tasca dura de viure en l'ara i aquí. En això l'únic model a seguir és el del Fill de l'home, que és sempre un servent donador de vida.

Aquest episodi és situat per l'evangelista després del tercer anunci de la passió per part de Jesús. Recordem que després del primer anunci, Pere expressa a Jesús la seva oposició; després del segon, els deixebles discuteixen sobre quin d'ells és el més gran; ara ve l'episodi de la petició que els dos germans puguin seure l'un a la dreta i l'altre a l'esquerra de Jesús. Sembla que ningú no pot comprendre que Jesús hagi de sofrir, que la corona d'espines hagi de precedir la corona de la victòria.

Jesús els parla del «calze que jo he de beure» fent referència al fet que haurà de ser completament aclaparat pels

trabalsos del dolor, de la passió que ja s'acosta.

Notem que la indignació dels altres deu apòstols no prové del fet que ells siguin capaços de pensar com Jesús sinó que se senten gelosos davant dels germans fills de Zebedeu. Aquests llocs d'honor també els desitjarien per a ells mateixos.

La culminació de tot el passatge evangèlic és la referència final al Fill de l'home. Sols en ell paraula i obra van sempre d'acord; ell és el rei veritable que té com a únic objectiu el benefici dels seus súbdits. Ell mateix, que està destinat a posseir autoritat en el cel i a la terra, és l'exemple veritable del primer que es fa a si mateix darrer. El «rescat» eren els diners que es pagaven per a l'alliberament dels esclaus o dels presoners de guerra. La vida de Jesús esdevindrà el preu de rescat per tots els homes. Aquest passatge és una profunda lliçó de cristologia: Jesús regnarà en el seu Regne; beurrà la copa del sofriment; ha vingut a servir i no pas a ser servit i dóna la vida com a rescat per la humanitat. La lliçó per als deixebles és que ells han de ser com Jesús.

JOAN FERRER

1 lectura. 1 Reis 3,5.7-12

Feu al vostre servent la gràcia de saber escoltar.

Salomó, després d'una colla de lluites i intrigues amb els altres fills de David, ha aconseguit asseure's al tron del seu pare a Jerusalem. En el turó de Gabaron, una mica al nord de Jerusalem, on havia anat a oferir sacrificis d'animals, rep una visita del Senyor en un somni, que li demana què vol. El rei sent que li manca experiència i que el poble que ha de governar és molt gran. La petició al Senyor és fonamental en la història de la fe d'Israel: «Feu al vostre servent la gràcia de saber escoltar». Aquesta és la primera condició de la fe d'Israel, el primer manament i el credo d'Israel:

«ESCOLTA, Israel: el Senyor és el nostre Déu, el Senyor és l'ÚNIC» (Deuteronomi 6,4). Només qui escolta la Paraula de Déu la podrà assimilar i fer que formi part de la seva vida. La Paraula ha de presidir la vida de fe. Després el rei podrà «fer justícia al vostre poble i destriar el bé del mal».

Cal aprendre a demanar «la gràcia de saber escoltar» com a principi de la vida de fe, que després tindrà unes conseqüències de caràcter polític decisives: «Sense això, ¿qui seria capaç de governar aquest poble vostre?».

2 lectura. Romans 8,28-30

Ell, que els havia destinat, els crida, els fa justos i els glorifica.

En el capítol 8 de la Carta als cristians de Roma, Pau ha estat parlant del sofriment, de l'anhel i de la feblesa de la humanitat. A partir del fragment que avui llegim fa un canvi per oferir paraules poderoses i explícites de confort a la comunitat cristiana de Roma: «Déu ho disposa tot en bé dels qui l'estimen». Aquí l'apòstol expressa que Déu és capaç d'usar fins i tot les coses que reflecteixen la profunditat de la feblesa humana per al bé d'aquells qui ell ha cridat i que «els coneixia d'abans que existissin».

Pau és sempre paradoxal: Déu els preconexia, Déu crida, Déu els justifica,

Déu els glorifica. Aquí el focus no és saber qui pertany al cercle dels justificats i qui no, sinó que Pau es refereix a l'acció de Déu. La insistència no és en el fet que hi hagi persones predestinades a formar part de la família de Déu i d'altres que no; sinó que Pau remarca sols que *Déu* és qui dissenya, desitja i porta el bé. Tot el que Déu ha portat en escena ha estat per a la salvació de la humanitat. No hi ha cap acte humà que pugui assegurar aquesta salvació, ni cap fet humà que la pugui posar en perill perquè pertany sols a Déu.

3lectura. Mateu 13,44-52

El dia que en trobà una de molt preu, anà a vendre-ho i la comprà.

El fragment que proclamem de l'evangeli segons Mateu consta de tres paràboles –el tresor amagat, el comerciant que troba la perla de gran valor, la gran xarxa– i d'una reflexió sobre els mestres de la Llei que es fan deixebles del Regne. L'evangeli ens permet reflexionar sobre el discipulat, les seves perspectives, el seu descobriment, la seva urgència... Les imatges són d'una enorme vivacitat i posseeixen un poder evocatiu immens que pot estimular directament la imaginació de les persones de les nostres comunitats.

La paràbola del tresor amagat al camp i la de la perla fina responen al mateix model: quan la realitat de gran valor és trobada, la persona que l'ha descoberta ven tot el que té a fi de poder-la adquirir. El protagonista de la primera paràbola és molt probablement un treballador que, tot llaurant el camp, es troba amb el tresor. És una sorpresa completament inesperada. Se sent trasbalsat per la seva bona fortuna i ven tot el que té a fi de poder comprar el camp i poder-se assegurar la propietat del tresor contra qualsevol reclamació.

La segona paràbola té com a protagonista un mercader de perles, que va a cercar específicament aquella «de molt preu». El fet d'haver-la trobat no és un esdeveniment completament inesperat. És el resultat d'una recerca persistent, però ell, com el primer home, liquida tot el que té per poder comprar aquesta perla fora del comú.

L'experiència del descobriment difereix, doncs, en tots dos casos, però la realitat trobada esdevé la prioritat absoluta. El descobriment passa per damunt de la prudència o la precaució. Viure en l'àmbit del Regne de Déu suposa descobriments com ara aquests, que són capaços d'alterar les prioritats envers una única finalitat.

La paràbola de la xarxa presenta un contrast dramàtic respecte de les dues anteriors ja que porta afegida una interpretació que li dóna una lectura apocalíptica. A la fi de la història, els dolents i els justos seran separats i els dolents seran castigats. Aquesta paràbola ens recorda la del blat i el jull. La imatge parabolica del judici final afegeix una dimensió a la comprensió de la manera de ser deixebles de Jesús. El descobriment de tresors i de perles no és pas una recerca trivial sinó que comporta significats definitius. Vendre-ho tot i comprar la cosa preciosa té conseqüències eternes. La memòria del judici final ens recorda que ser deixebles no és pas un joc, sinó un afer de vida o mort.

La referència al mestre de la Llei que es fa deixeble del Regne ens recorda que qui ha estudiat per ser expert en la Llei de Déu ha reconegut que la vella història de Déu amb Israel ara ha esdevingut completament nova i inesperada amb l'entrada de Jesús en la història, que ha revelat que el Regne és una cosa insospitada.

JOAN FERRER